

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLVI. — Wydana i rozesłana dnia 9. listopada 1915.

Treść: (M 329.—333.) 329. Obwieszczenie w sprawie zmiany obszaru okręgów podatkowych Kraków i Podgórze. — 330. Rozporządzenie cesarskie w sprawie podwyższenia dodatku do podatku od wódki. — 331. Rozporządzenie w sprawie założenia Centrali dla spirytusu oraz w sprawie obrotu spirytusem. — 332. Rozporządzenie w sprawie ustalowania najwyższych cen dla spirytusu, denaturowanego środkiem, służącym powszechnie do denaturowania. — 333. Rozporządzenie w sprawie zmiany rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914.

329.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 31. października 1915

w sprawie zmiany obszaru okręgów podatkowych Kraków i Podgórze.

Odnośnic do rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 22. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 173, o utworzeniu sądu powiatowego Podgórze w Krakowie, wyłącza się z dniem 1. stycznia 1916 z okręgu urzędu podatkowego Kraków dzielnice królewskiego stołecznego miasta Krakowa Ludwinów (IX), Zakrzówek (X) i Płaszów (XXI) i przekazuje je do okręgu urzędu podatkowego Podgórze, który ma odtąd nosić nazwę „Urząd podatkowy Podgórze w Krakowie“.

Engel wlr.

330.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 8. listopada 1915

w sprawie podwyższenia dodatku do podatku od wódki.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Podwyższa się wymiar dodatku do podatku od wódki, jaki ma się ściągać na podstawie § 5. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 186, o 40 h to jest do kwoty 1 K 10 h od litra alkoholu.

§ 2.

O ile w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego istnieją umowne zobowiązania o dostarczenie opodatkowanej wódki, nakłada się na odbiorcę obowiązek zapłacenia dostawcy dodatku do ceny w kwocie 40 h od litra alkoholu, z tytułu podwyższenia dodatku do podatku od wódki, o ile nie sprzeciwiają się temu wyraźne postanowienia umowy.

§ 3.

Do zarządzonego w § 1. tego rozporządzenia cesarskiego podwyższenia dodatku do podatku od wódki postanowienie § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 186, niema zastosowania.

§ 4.

To rozporządzenie cesarskie wejdzie w życie z dniem ogłoszenia; wykonanie poruczaun Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, w dniu 8. listopada 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.	Georgi wlr.
Hochenburger wlr.	Heinold wlr.
Forster wlr.	Hussarek wlr.
Trnka wlr.	Schuster wlr.
Zenker wlr.	Engel wlr.
Morawski wlr.	

331.

**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z interesowanymi
Ministrami z dnia 8. listopada
1915**

w sprawie założenia Centrali dla spirytusu oraz
w sprawie obrotu spirytusem.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W celu uregulowania obrotu spirytusem, podlegającym podatkowi konsumcyjnemu, zakłada się Centralę dla spirytusu w Wiedniu.

Minister handlu mianuje w porozumieniu z interesowanymi Ministrami Dyrektoryum Centrali dla kierowania jej sprawami i ustanawia z jego grona prezydenta Centrali. Prezydent Centrali i członkowie Dyrektoryum wykonują swój urząd jako honorowy. Centralę zastępuje na zewnątrz prezydent.

Dyrektoryum może za zatwierdzeniem Ministra handlu zakładać filie Centrali i powoływać do ich prowadzenia kierowników. Kierownicy wykonują

swoją czynność według zarządzeń Dyrektoryum i pod jego odpowiedzialnością. Otrzymują oni za swoją czynność wynagrodzenie, które ma ustanowić Dyrektoryum.

Centrala stoi pod nadzorem państwowym, który wykonują komisarze rządowi, mianowani przez Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i ma stosować się w całej swej działalności do wskazówek Ministrów handlu i skarbu.

§ 2.

Kto trzyma w zapasie lub w przechowaniu spirytus, podlegający podatkowi konsumcyjnemu od wódki, jest obowiązany do zgłoszenia tych zapasów wprost Centrali dla spirytusu w Wiedniu według stanu z dnia 13. listopada 1915, godzina 8. rano najpóźniej dnia 18. listopada 1915, podając ilość i miejsce składy.

Zasoby, znajdujące się w dniu 13. listopada 1915, w transporcie, winien odbiorca zgłosić do Centrali dla spirytusu natychmiast po otrzymaniu.

Obowiązek zgłoszenia nie dotyczy spirytusu, wyprowadzonego na podstawie zezwolenia urzędu skarbowego przed dniem 13. listopada 1915, w celu wolnego od podatku użycia.

Gorzelnie rolnicze i przemysłowe oraz rafinerie spirytusu winne podczas trwania swej kampanii donieść w dniu 1. każdego miesiąca Centrali dla spirytusu wyrobione w poprzednim miesiącu, oraz te zapasy spirytusu surowego i rafinowanego, które będą prawdopodobnie wyrobione w następującym miesiącu.

Gorzelnie spirytusu i rafinerie są obowiązane przedkładać Centrali dla spisytusu na jej żądanie wszystkie środki pomocnicze i wykazy, których ona dla wykonania swych zadań potrzebuje.

§ 3.

Zamyka się wszystkie istniejące w dniu 13. listopada 1915 podlegające obowiązkowi zgłoszenia (§ 2.) zapasy spirytusu, oraz wyrobione w czasie obowiązywania tego rozporządzenia zasoby spirytusu.

Zamknięcie ma ten skutek, że zamknięte materyaly można przerobić, zużyć lub sprzedać tylko według zarządzeń Centrali dla spirytusu.

Rafinerie spirytusu mogą przerabiać dalej znajdującej się w ich ubikacyach składowych w dniu 13. listopada 1915 zapasy surowego spirytusu, jak długo Centrala spirytusowa inaczej nie zarządzi.

§ 4.

Centrala dla spirytusu jest wyłącznic uprawniona do rozporządzania stosownie do tego rozporządzenia wszyskimi zamkniętymi zasobami spirytusu.

Producenci surowego spirytusu są obowiązani do zastosowania się do zarządzeń i zlecień Centrali w sprawie dostarczania i sprzedawania surowego spirytusu. Podobnie są obowiązane rafinerye stosować się do zarządzeń Centrali dla spirytusu w sprawie obejmowania i zakupna surowego spirytusu i płacić Centrali za spirytus surowy ustanowioną przez Centralę równomierną dla wszystkich rafinerii cenę.

Przedsiębiorstwa, przerabiające surowy spirytus, mają w czasie trwania mocy obowiązującej tego rozporządzenia obowiązek przerabiania znajdujących się w zapasie w ich przedsiębiorstwach oraz przydzielonych im przez Centralę dla spirytusu zasobów surowego spirytusu w tem przedsiębiorstwie, dla którego przydzielenie nastąpiło. O ile Centrala dla spirytusu nie pozwoli na wyjątki od tego obowiązku, są przedsiębiorstwa dla przerabiania surowego spirytusu obowiązane do rozpoczęcia ruchu w tak właściwym czasie i do dalszego prowadzenia go stosownie do przydzielenia surowego spirytusu w ten sposób, by było zapewnione całkowite przerobienie znajdujących się u nich w zapasie i przydzielonych im zasobów surowego spirytusu w ciągu przepisanego przez Centralę okresu.

Jeżeli przedsiębiorstwo nie może dopełnić tego obowiązku, może Centrala spirytusowa zakończyć odpowiedni termin do jego spełnienia. Jeżeli obowiązkowi temu nie stanie się w tym terminie zadość, może Centrala spirytusowa rozrządzić inaczej przydzielonymi zasobami surowego spirytusu, przyczem nie przysługuje przedsiębiorstwu prawo do zwrotu kosztów, urosłych mu za zamagazynowanie, transport itp. przydzielonych mu zasobów surowego spirytusu.

§ 5.

Centrala dla spirytusu ma obowiązek rozdzielenia całego zamkniętego zasobu surowego spirytusu rafineriom spirytusu.

Rozdzielenie odbywa się przez wyraźne przydzielenie ze strony Centrali.

§ 6.

Nadto ma Centrala dla spirytusu obowiązek starania się w granicach udzielonych jej przez Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem skarbu wskazówek o pokrycie zapotrzebowania rafinowanego i denaturowanego spirytusu.

W tym celu jest Centrala dla spirytusu uprawniona do przepisywania poszczególnym rafineriom, jakich zasobów swojej produkcji mogą

one używać dla własnych uboczych przedsiębiorstw i jaką ilość tak rafinowanego jak i denaturowanego spirytusu mogą oddać w celach spożywczych.

§ 7.

Przeciw zarządzeniom i zleceniom Centrali spirytusowej przysługuje intercesowanym w ciągu jednego tygodnia po zawiadomieniu o zarządzeniu Centrali zażalenie do Ministra handlu, który, jeśli i o ile wchodzą w grę interesy rolnicze, rozstrzyga w porozumieniu z Ministrem rolnictwa. Zażalenie niema mocy odraczającej.

§ 8.

Cenę objęcia, którą otrzymują gorzelnic za zamknięty surowy spirytus, wynosi 92 K za spirytus kontygenowy, a 72 K za spirytus pozakontygentowy za każde 10.000 litrów procentowych, na podstawie wywodu spostrzeżeń urzędu skarbowego, na miejscu rafineryi, przy netto-kasa bez potrącenia, z wolnym od opłaty przewozem do najbliższej leżącej stacji rafineryi.

§ 9.

Wszystkie zawarte przed wejściem w życie tego rozporządzenia umowy o kupno, sprzedaż i dostawę spirytusu, nie mają na czas trwania tego rozporządzenia ważności, przyczem stronom, zawierającym umowę, nie urasta prawo do dodatkowego dostarczenia lub zwrotu, względnie obowiązek dodatkowego dostarczenia lub zwrotu.

Uchyla się zarządzenie wyданie w § 2. rozporządzenia ministerialnego z dnia 29. października 1915, Dz. u. p. Nr. 325.

§ 10.

Centrala dla spirytusu może ściągać od rafineryi spirytusu, celem pokrycia wydatku na prowadzenie spraw Centrali za przydzielone przez nią ilości surowego spirytusu dodatki, których wysokość podlega zatwierdzeniu Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem skarbu.

§ 11.

Koleje żelazne lub przedsiębiorstwa żeglugi parowej mogą tylko wtedy przyjmować do przewozu przesyłki surowego i rafinowanego spirytusu jakoteż denaturowany spirytus, o ile waga posyłki przekracza sto kilogramów, jeśli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki wystawione przez Centralę dla spirytusu poświadczenie transportowe.

Dla przesyłek zarządu wojskowego oraz dla przesyłek z poza granicy głównej i z Węgier nie wymaga się tego rodzaju poświadczzeń transportowych.

Postanowienia te nie dotyczą przesyłek, które już zakładowi przewozowemu wydano.

§ 12.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych niem zobowiązanych, będą władze polityczne pierwszej instancji karały grzywnami do pięciu tysięcy koron, lub według uznania aresztem do sześciu miesięcy, o ile przekroczenia te nie podlegają ściganiu karno-sądowemu.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 13. listopada 1915.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

332.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 8. listopada 1915

w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla spirytusu, denaturowanego środkiem, służącym powszechnie do denaturowania.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274 i z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 186, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przy sprzedaży spirytusu denaturowanego służącymi powszechnie do denaturowania środkami w wozach kotłowych lub beczkach o ocechowanej zawartości ponad 500 litrów, nie wolno przekraczać następujących najwyższych cen w handlu hurtowym:

K r a j :	Ceny w koronach
Czechy, Morawy, Śląsk	104
Austria Niższa i Wyższa	105
Solnogród	106
Styria, Karyntya, Kraina i Galicya zachodnia (okręg wyższego sądu krajowego Kraków)	109
Tyrol, Przedaralania, Galicya wschodnia (okręg wyższego sądu krajowego Lwów i Bukowina)	111
Tryest, Istra, Gorycya i Gradyska	113

Ceny rozumie się za każde 10.000 litrów procentowych, netto kasa, z wolnym od opłaty przewozem do stacji kolejowej, leżącej najbliżej miejsca przeznaczenia, łącznie z należytością za wypożyczenie wagonu kotłowego i beczek, jednakże z wyłączeniem eventualnych opłat miejskich.

W wypadkach, w których nadanie przesyłki do miejsca przeznaczenia odbywa się z powodu niemożności przewiezienia koleją, zapomocą fur, winna polityczna władza powiatowa oznaczyć odpowiedni dodatek; również ma polityczna władza powiatowa dozwolić na odpowiedni dodatek do cen najwyższych za odpowiadające zwyczajom miejscowym koszta dowozu z najbliższej leżącej stacji kolejowej.

Przy sprzedaży w małych zbiornikach dozwolone jest podwyższenie najwyżej w kwocie jednej korony.

§ 2.

Ceny w drobnej sprzedaży, to jest przy sprzedaży od 25 litrów w dół, ceny dopuszczalne według poprzednich paragrafów w handlu hurtowym nie mogą przekraczać więcej, jak co najwyżej 10%, w Galicyi i Bukowinie nie o więcej jak o 15%.

W obrębie tych granic ma polityczną władzę krajową, lub na jej zlecenie polityczna władza powiatowa, ustanowić cenę dla drobnej sprzedaży denaturowanego spirytusu.

Ustanowione w ten sposób ceny w drobnej sprzedaży rozumieją się za litr o 90% zawartości alkoholu, z wyłączeniem naczynia. Dla towaru o wyższym stopniu cena ulega stosunkowej podwyżce.

§ 3.

Drobni handlarze są obowiązani uwidocznić postanowienia tego rozporządzenia oraz ustanowione dla drobnej sprzedaży najwyższe ceny za denaturowany spirytus w swych przeznaczonych do sprzedaży lokalach.

Polityczne władze I. instancji winne w odpowiedni sposób czuwać nad przestrzeganiem najwyższych cen, ustanowionych dla drobnej sprzedaży denaturowanego spirytusu.

§ 4.

Za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia i wydanych na ich podstawie przepisów, będą władze polityczne I. instancji karały sprzedających grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

333.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. listopada 1915**

w sprawie zmiany rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914,

Dz. u. p. Nr. 12.

W wykonaniu § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 8. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 330, zmienia się przy równoczesnym uchyleniu rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 187, następujące postanowienia rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12 (Rozporządzenie o dodatku do podatku od wódki) z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia i mają one opiewać, jak następuje:

§ 1., wstęp:

„Dodatkowi do podatku od wódki, wynoszącemu 1 K 10 h od hektolitrowego stopnia alkoholu (litra alkoholu), podlegają:“

§ 2., 2. ustęp:

„Zatem w wszystkich przypadkach, w których dodatek do podatku od wódki należy uiszczać równocześnie z podatkiem od wódki, a mianowicie, gdy chodzi o wódkę, podlegającą podatkowi od wyrobu oraz podlegającą podatkowi konsumcyjnemu według niższej stopy, należy pobierać od litra alkoholu i niepodzielnie zarachowywać kwotę 2 K, zaś, gdy chodzi o wódkę, podlegającą podatkowi konsumcyjnemu według stopy wyższej, kwotę 2 K 20 h. W przypadkach tych wolno żądać zakredytowania tylko podatku pierwotnego razem z dodatkiem.“

§ 7.:

„Dodatek do podatku od wódki zwraca się, o ile nie chodzi o wódkę, której uwolnienia od

dodataku żądano po myśli § 3. niniejszego rozporządzenia:

1. przy wysyłce w obrocie przekazowym do krajów świętej korony węgierskiej lub do Bośni i Hercegowiny

a) w kwocie 1 K 10 h od litra alkoholu, w runie, likierze, essencyi ponczowej, nadto w palonych płynach wysokowych, składających się według zwykłego sposobu wyrabiania z podlegającego podatkowi konsumcyjnemu spirytusu i wyrabiane są zapomocą destylowania przez ingrendyencje lub zapomocą dodatków,

b) w kwocie 55 h od litra alkoholu dla wszystkich innych palonych płynów wysokowych;

2. w razie wywozu poza granicę ćwową w kwocie 55 h od litra alkoholu, gdy przesyłka obejmuje przynajmniej 50 litrów wódki.

Za te przesyłki, co do których urząd wysyłający dokona przed dniem 1. marca 1916, przyznaje się zwrot dodatku od podatku od wódki w wypadkach, wymienionych pod l. 1., lit. a, tylko w kwocie 70 h, zaś w wypadkach, oznaczonych pod l. 1., lit. b, i l. 2, tylko w kwocie 35 h od litra alkoholu, chyba, że się udowodni uiszczenie powyższonego dodatku od podatku od wódki za zawarty w przesyłce alkohol.“

§ 8., 1. 5, ustęp 2, ostatnie zdanie:

„W nakazach zapłaty należy podać poszczególne ilości alkoholu, za które uskutecznia się zwrot dodatku, przytaczając odnośnie pozycje rejestru wysyłek, i należy uwiadomić osobno kwoty, wynikające stosownie do § 7.“

Engel wlr.

